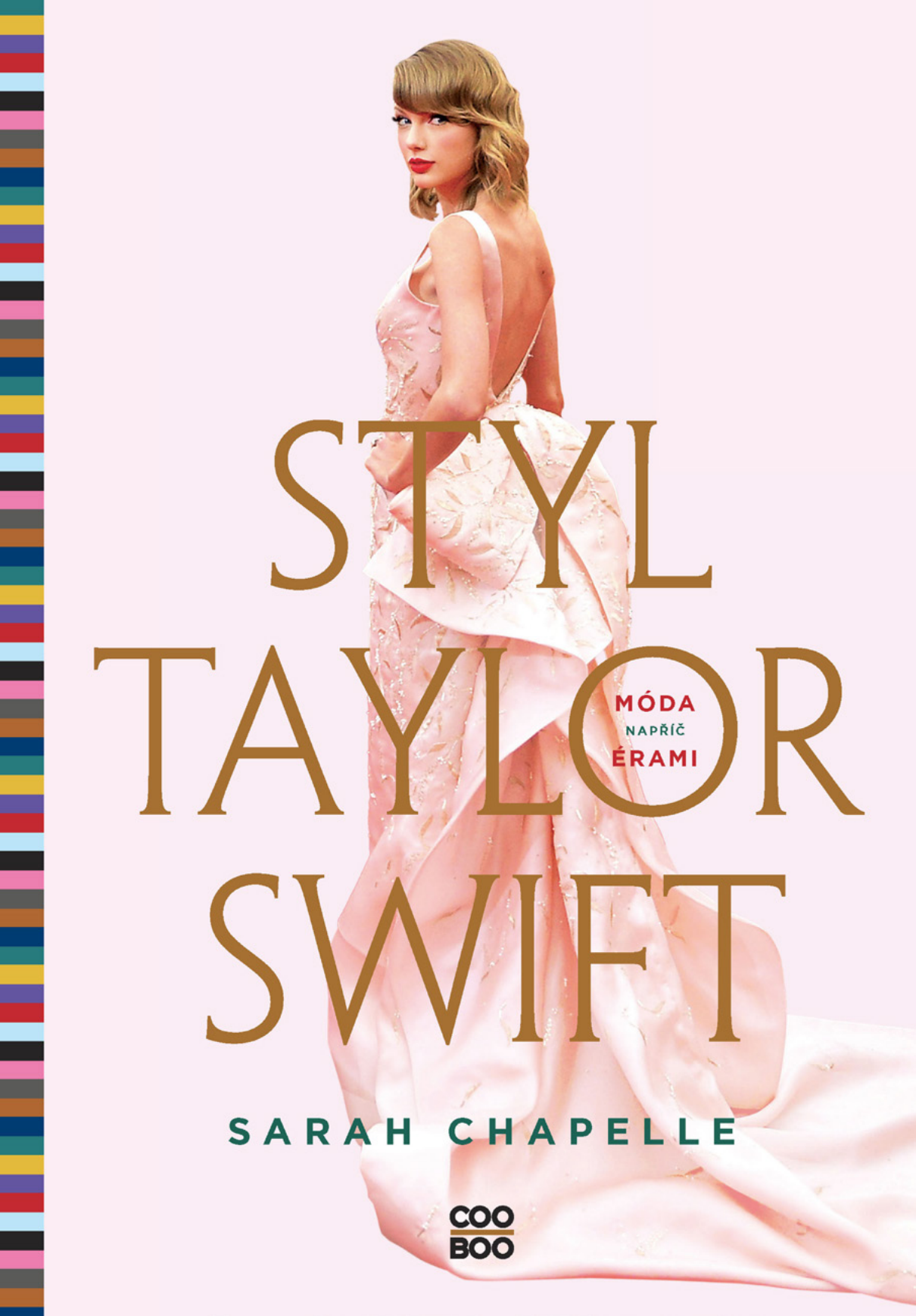

A full-page photograph of Taylor Swift in a long, flowing, light pink gown with a large bow at the back. She is looking over her shoulder towards the camera. The background is a solid light pink. On the far left edge, there is a vertical strip of colorful, multi-colored squares.

STYL TAYLOR SWIFT

MÓDA
NAPŘÍČ
ÉRAMI

SARAH CHAPELLE

COO
BOO

Styl Taylor Swift

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Chapelle
Styl Taylor Swift – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

STYL
TAYLOR
SWIFT

STYL
TAYLOR
SWIFT

MÓDA
NAPŘÍČ
ÉRAMI

SARAH CHAPELLE

COO
BOO

Přeložila Markéta Forejtová

This work is not affiliated with or endorsed by Taylor Swift
and does not reflect the opinions of Taylor Swift and/or her
management.

TAYLOR SWIFT STYLE.

Text Copyright © 2024 by Sarah Chapelle

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Book design by Shubhani Sarkar, sarkardesignstudio.com

Translation © Markéta Forejtová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-692-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-798-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Všem, kdo se taky našli
ve verších některé
z Taylořiných písní
a nestydí se za to.*

Obsah

Prolog

ŠATY DĚLAJÍ TAYLOR

9

Část

I

MILÉ ZAČÁTKY
MILÁČKA USA

1. Taylor Swift

JAK VZNIKLO JMÉNO SKLOŇOVANÉ
V KAŽDÉ DOMÁCNOSTI 19

2. Fearless

POPOVÁ PRINCEZNA ODVEDLE 41

3. Speak Now

SYMBOLICKY NOSÍ KALHOTY,
ALE NA SOBĚ MÁ ŠATY 77

Část

II

ORGANIZOVANÝ CHAOS
OD COUNTRY K POPU

4. Red

ELEGANCE TRENDY BABIČKY 117

5. 1989

A KDO NOSÍ KRÁTKÉ SUKNĚ
TEĎ? 155

6. reputation

ROZCHODY, ZHROUCENÍ
A NEJLEPŠÍ COMEBACK
V DĚJINÁCH 191

Část

III

SÍLA, KTEROU SI
VYBUDOVALA

7. Lover
BAREVNÁ METAMORFÓZA 233

8. folklore a evermore
JAK JEDINÁ OSOBA
POPULARIZOVALA
COTTAGECORE 273

9. Midnights
ÚSVIT LEGENDY 295

Část

IV

FROM THE VAULT
(KNIŽNÍ VERZE)

10. Přešlapy
SEDM PŘÍPADŮ, KDY MĚLA
TAYLOR ŘÍCT NE 317

Epilog
ZAZNAMENÁVÁNÍ HISTORIE, 325
KDYŽ SE ZROVNA ODEHRÁVÁ 328
ČERVENÉ VYKOUPENÍ
NÁŠ PŘÍBĚH: FANDOM, LÁSKA
A BUDOUCNOST TAYLOR SWIFT 333

PODĚKOVÁNÍ 337
PHOTO CREDITS 339
O AUTORCE 341

*„Na módě mám ráda,
jak se mění v různých
cyklech. Miluju, jak na
ní vidíte, že ubíhá čas.*

*Je to trochu jako
u mojí hudby – díky
obojímu jasně poznáte,
jak jsem se
v jednotlivých fázích
svého života cítila.“*

TAYLOR SWIFT, VOGUE, 2016

Prolog

ŠATY DĚLAJÍ TAYLOR

ČASTO SI DĚLÁM LEGRACI, ŽE MŮJ VZTAH S TAYLOR VYDRŽEL DÉLE NEŽ JAKÝKOLI jiný vztah v mém životě (tímto se omlouvám svému manželovi). Náš věkový rozdíl jsou pouhé tři roky, takže jsem Taylor vždycky trochu vnímala jako starší sestru, která se snaží protlouct životem a láskou stejně jako já. Její první alba jako by ilustrovala moje dospívání, když jsem si procházela chaotickou pubertou a prvními roky dospělosti. Moje zkušenosti se odrážely ve všech jejích písničkách, ať už šlo o konec středoškolské lásky během posledních letních prázdnin („Tim McGraw“), předčasná nostalgie a pocit, že už jsem „moudřejší“, když jsem se ohlížela za prvákem na střední („Fifteen“), nadšení a osamění, když se člověk přestěhuje od rodičů do svého prvního bytu („Never Grow Up“), zranění zapříčiněná randěním s někým, kdo vysílá matoucí signály („Red“), nebo bolest, když pochopíte, že uzdravování není lineární proces („Clean“). Když Taylor o pár let zestárla a začala dělat jistější a rozhodnější kroky směrem k dospělosti, naše paralelní světy se ustálily na nových oběžných drahách: objevily jsme, že domovem může být člověk („New Year's Day“), zjistily jsme, že naši rodiče jsou děsivě smrtelní („Soon You'll Get Better“), a taky s bolestí pochopily, že ani třicáté narozeniny a vstup do nové dekády nejsou zárukou, že se vám dostane všech odpovědí („Dear Reader“). Dospět a zorientovat se ve vlastním životě není jednoduché, zvláště pokud jste mladá žena. Stejně jako tolik ostatních Swifties jsem ale nikdy neměla pocit, že jsem na to sama, protože všechny moje zážitky a zkušenosti doprovázela Taylořina hudba.

Taylor vždycky instinktivně rozuměla tomu, že intenzivně dokáže ovlivňovat to, jak ji ostatní vnímají – zejména prostřednictvím módy. V průběhu let se její styl změnil z nenápadného způsobu, jak si vytvořit vlastní image, na strategicky používané umělecké dílo, které napřímo oslovuje lidi na stejné vlně.

Zbožňuju, jak móda dokáže zakonzervovat to, kým jsme v určitý moment doopravdy byli. Podle fotky snadno poznám, kdy jsem objevila balet (nosila jsem ulíznuté drdoly a pastelové barvy), kdy mě poprvé někdo popichoval, že vypadám „moc holčičkovsky“, takže jsem svůj šatník obrátila v pravý opak (lacláče, kšiltovky a modro-modré outfity), kdy jsem si prošla punkrockovou fází (vnitřní oční linky, což byla hodně intuitivní volba, trička různých kapel, roztrhané džíny, conversky) a tak dále. Někdo by možná tvrdil, že to nebyly outfity, ale kostýmy. Já bych ale odvětila, že byly přesným odrazem toho, kým jsem v té době byla (nebo kým jsem v té době chtěla být). Ty outfity byly symbolem mých zájmů a priorit a fungovaly zároveň jako můj meč i štít. Oblečení pro mě bylo způsobem, jak zakrýt ochranným brněním vlastní nejistoty a zároveň ukazovat lidem i sobě samé, jak bych doopravdy chtěla působit.

To, jak Taylor nabývala na sebevědomí a dokázala čím dál tím lépe svou identitu vyjádřit prostřednictvím módy, hezky ladilo s mým osobním posunem v roli její fanyanky a obdivovatelky její kariéry. Když jsem v roce 2011 obhájila bakalářský titul ze žurnalistiky, začala jsem psát blog s názvem *Taylor Swift Style*. Tou dobou se tím, jak se oblékají celebrity, zabývaly jen známé tištěné noviny a většinou psaly jen o outfitech, co se objevily na červeném koberci. Pokud vás zajímalo, jakou pěknou halenku na sobě Taylor měla, když si šla ráno v Nashvillu pro kafe do Starbucksu, měli jste smůlu. Zkrátka a dobře to byla úplně jiná doba než teď, kdy se všichni plavíme po širém moři informačně přesyceného kyberprostoru.

Takže jsem mezi přednáškami, které mi umožňovaly zlepšit se ve vedení rozhovorů a výzkumu, a stážemi v novinách, které mi pomohly naučit se ponořit hluboko do lidských příběhů a vyprávět je poutavým způsobem, začala svoje zkušenosti využívat také na blogu. Za pomoci nezlomné vůle, mnoha snů a silného internetového připojení jsem se začala seznamovat s proslulými módními značkami. Zjistila jsem, jak poznám návrháře podle střihu živůtku, tvaru ucha kabelky nebo podpatku. Naučila jsem se rozlišovat typy výstřihů i různé druhy manžetových knoflíčků. Už odmalička jsem milovala příběhy – stejně ráda jsem je četla i vyprávěla. Jako mladá reportérka jsem objevila moc, která tkví v detailech,

a důležitost přesného popisu. Všechny tyhle aspekty formovaly můj přístup k psaní. A právě takhle se všechny moje zájmy – nad rámec Taylořiných textů, které perfektně popisovaly život ženy méj generace – sloučily v jedno: v můj blog a účty na sociálních sítích. Začala jsem dohledávat, co Taylor nosí, a přidávat odkazy s možností daný kousek pořídit pro všechny fanky, které po něm taky toužily. Potom jsem zašla ještě o kousek dál a začala Taylořiny outfity a jejich možný skrytý význam glosovat, přičemž jsem přidávala své osobní názory na to, jakou tvář Taylor právě ukazovala světu.

„Pokaždé, když jsem tvořila nějaké album, celkovým začala jsem přemýšlet i nad jeho konceptem: Jak má vypadat? Jaké barvy ho vystihují? Jaká estetika? Co má symbolizovat? Už od začátku své kariéry jsem chtěla, aby každé album fungovalo jako svoje vlastní éra.“

TAYLOR SWIFT, TORONTO INTERNATIONAL FILM FESTIVAL, 2022

Obsah, který jsem tehdy nesouvisle vytvářela, zaplnil mezeru mezi zavedenými módními plátky. Digitální prostor vypadal jako Divoký západ, kde se každý snažil vybudovat si na svém písečku vlastní identitu. A já jsem ve světě módy, kde bylo běžné být drsný až zlomyslný, chtěla založit malý bezpečný prostor, kde budu milá jak záměrem, tak provedením. Měla jsem dojem, že moje síla tkví v kombinaci novinářské přesnosti a promyšleného, neměnného názoru. Jako bych byla kamarádka, která vás zachrání před módním propadákem dřív, než stihnete vyjít ze dveří, a zároveň odstřeluje všechny negativní komentáře mířené vaším směrem. Kromě toho jsem věřila, že někde v těch širých vodách internetu plného trollů se mi podaří spojit se s druhými díky autenticitě a sdíleným zájmům. To mě naučila Taylořina hudba. Chtěla jsem najít lidi, kteří se baví zanícenými diskuzemi o módě

i textech písni a kteří stejně jako já módní vkus vnímají jako komunikační nástroj vysvětlující světu motivaci i myšlenky každého z nás.

A nakonec jsem tyhle lidi našla.

Přesněji řečeno jsem jich našla statisíce. Statisíce lidí, jejichž zájmy a vášně se prolínaly s mými. Statisíce lidí, ze kterých se stala komunita fanoušků TSS – fandom v rámci fandomu, kde každý plynně hovořil módním i „swiftovským“ jazykem a kde spolu všichni mohli nesouhlasit, aniž by na sebe začali být agresivní. Našla jsem skutečnou internetovou utopii.

Zatímco jsem plnila blogový archiv, Taylořin módní příběh získával osobitý tvar. Prostřednictvím jejího oblečení jsem dokázala rozeznat přerod country holky odvedle v ženu, která ví, co chce.

Stačilo jedno mávnutí kudrnatých loken mladé country hvězdičky a Taylor inspirovala spoustu holek k tomu, aby popadly kytaru, nejbližší kulmu na vlasy, letní šaty a kovbojské boty (včetně mě, poloviční Filipínky z Kanady žijící na severozápadě USA, kde se tyhle věci tak docela nenosily).

V oboru, který se jen hemží muži středního věku, Taylor vyčnívala díky svému mládí, ženskosti i módnímu vkusu. Upozornit na všechno, co ji odlišovalo, místo aby se snažila zapadnout do stávající country scény, byla dost riskantní strategie. Prvním krokem ke slávě pochopitelně bylo to, že si lidé museli zapamatovat její jméno. V říjnu 2006 toho Taylor docílila tím, že svůj debutový singl pokřtila podle jedné z nejznámějších country osobností: Tima McGrawa.

Taylořino jméno se najednou začalo skloňovat ve stejných souvětích jako jméno jednoho z nejlegendárnějších country hudebníků, což samozřejmě neuniklo mnoha očím ani uším. A jakmile strčila prsty do dveří, okamžitě ještě víc podpořila image, která ji odlišila od předchozí generace country zpěváků. Spolehlivou kombinaci letních šatů značky BCBG a kovbojských bot zkrátka nešlo přehlédnout. Kdykoli to bylo možné, Taylor se ujistila, že si všichni přítomní zapamatují její jméno. Každé, ale opravdu *každé* vystoupení začínala slovy: „Ahoj, já jsem Taylor.“

Cestu od country hvězdičky přes country popovou princezničku až k mezinárodní superstar si Taylor dláždila módním stylem, který skvěle reflektoval její jednotlivá kariérní rozhodnutí. Když chtěla své publikum rozšířit i mimo country sféru, přestala nosit country kousky a stala se prostě „jenom“ zpěvačkou. Když v roce 2008 vyšlo její druhé album *Fearless*, začala se Taylor oblékat klasicky žensky. Kovbojské boty vyměnila za podpatky s otevřenou špičkou, volné šaty za minisukně, větrem

rozfoukané kudrny uhladila do mnohem pevnějších lokýnek spadajících do půli zad a do make-upu zařadila zářivější barvy a daleko víc flitrů. Když se její hudba vydala snovým směrem s atmosférou pohádek a epických romantických příběhů, následovala ji tam i Taylořina móda.

Nikoho nepřekvapilo, že když v roce 2009 vyhrála ve všech pěti kategoriích Country Music Association Awards, ve kterých byla nominována (včetně ocenění album roku za *Fearless*), měla na sobě třpytivé tylové šaty bez ramínek od značky Reem Acra. Zářící hvězda z flitrů na živůtku Taylor doslova proměnila v zosobnění vycházející hvězdy. Pamatuju si, že mi opravdu připadala jako moderní princezna od Disneyho a vůbec mě nepřekvapilo, když si na následující plesovou sezonu spousta holek pořídila šaty podobné těm Taylořiným, aby se cítily jako v pohádce.

Taylořinu hudbu fanoušci milují hlavně kvůli jejímu přístupu k ní. Nejde jen tak o nějaké písničky, spíš máte pocit, jako byste si na přespávačce s kamarádkami navzájem šeptaly ta nejtajnější tajemství. Taylor vás do svého hudebního světa vtáhne svou autenticitou a upřímností, která se nedá předstírat. Její první alba jsou plná pravdomluvných textů, které tahle holka ze střední sdílela bez náznaku studu. Zní věrohodně, protože věrohodná byla. Její nahrávací společnost se ji nejprve snažila přesvědčit, aby některé detaily ze svých textů vypustila, protože by se s nimi tak dokázalo ztotožnit víc lidí. Taylor si ale stála za svým. Záměrně ve svých písních nechávala jména kluků, o kterých zpívala (Cory ve „Stay Beautiful“, Drew v „Teardrops on My Guitar“ a stejnojmenný objekt jejího zájmu v „Hey Stephen“), stejně jako data důležitých událostí v jejím životě („Fifteen“, „22“, 9. červenec v „Last Kiss“, 29. duben v „High Infidelity“) a taky jednoduché drobnosti jako třeba barvu vlasů (červenou) své nejlepší kamarádky (Abigail). Tyhle podrobnosti její hudbu neuzavřely na opuštěném ostrově, ale naopak umožnily posluchačům nahlédnout do citové krajiny náctileté dívky. Jedna z nejslavnějších bokem zmíněných skutečných reálií patří do světa módy: symbolická šála z balady „All Too Well“ z Taylořina alba *Red* (2012). Text písně sleduje cestu téhle červené šály v průběhu vztahu od jeho nenápadných začátků až po krutý rozchod. V roce 2021 se mi tu šálu povedlo dohledat – byla od Gucciho. Kdyby patřila mně, taky bych ji chtěla vrátit.

V roce 2014 se odehrály dvě zásadní změny, které zapříčinily dramatický zlom v Taylořině šatníku. Přestěhovala se z Nashvillu, centra country hudby, do zářivého velkoměsta New Yorku, aby vytvořila *1989*, svoje první kompletně popové album.

Obě tato rozhodnutí vyústila v éru, kterou ráda nazývám Taylořiným „newyorským módním takeoverem“. Tohle období mám živě v paměti, protože se v mém životě staly hned dvě zásadní věci: zaprvé jsem získala bakalářský titul, odstěhovala jsem se od své rodiny i přátel a začala ve své první práci coby reportérka, a zadruhé jsem byla pozvaná na 1989 „Secret Sessions“, tajná setkání v New Yorku. Když jsem si to léto poprvé vybalovala krabice v mrňavém starém bytě a zjišťovala, jak se používá společná pračka na mince, každý den se objevovaly fotky Taylor, jak se prochází po New Yorku v novém zajímavém outfitu. Její tichá sebejistota a úšklebky, co pokaždé věnovala hordě paparazzi, kteří se shromažďovali u jejího bytu a nedalekého pilates studia ve čtvrti Tribeca, byly důkazem, že její nový styl přitahuje pozornost. Na podzim toho roku jsem měla možnost jí osobně říct, jak moc její hudba dokázala změnit můj pohled na život, lásku a přátelství. To všechno potom, co jsem v jejím pohodlném a svíčkami osvětleném obývacím poprvé slyšela její přelomové popové album 1989. Taylor dokázala kombinovat konfekci a tvorbu nejlepších designérů tak, že působila přátelsky a přívětivě, ale zároveň vám bylo jasné, že si kdykoli může koupit soukromý tryskáč a odletět na nejbližší tropický ostrov. Jako svou osobní výzvu si vytyčila popularizaci tzv. co-ord setů, tedy stylové kombinace sladěného crop topu a sukně.

Hudba má odjakživa moc člověka přenést v čase a vytvářet vzpomínky, které ho pojí s určitým okamžikem, zážitkem nebo pocitem. A Taylor tohle ví lépe než kdokoli jiný, protože předně na tomto principu vybudovala celou svoji kariéru. Dovede svůj osobní příběh přiblížit úplně každému. Jednou řekla, že doufá, že dokáže „ve svých písních říkat věci, na kterých lidem záleží“. Ale pro mě tohle Taylor umí i pomocí módy. Podle konkrétního Taylořina outfitu dokážu dost často určit, co se mi zrovna v životě dělo. To buď ukazuje její skvělou schopnost vytvářet a šířit sdělení prostřednictvím svého stylu, anebo moji umanutou posedlost dokumentací jejího šatníku do sebemenšího detailu. Nebo obojí. Možná obojí.

Pravděpodobně obojí.

Pamatuju si, jak jsem v říjnu 2011 seděla u počítače svých rodičů a spolu s kamarády přes Windows Live Messenger (půlka čtenářů nejspíš nemá tušení, co to znamená) vyšilovala v den, kdy Taylor zahájila prodej svého prvního parfému Wonderstruck v Sephoře. Vzpomínám si, že jsem měla velké prádlo, kapsy plné čtvrtáků, a když jsem se vrátila do svého prvního bytu, kam jsem se přestěhovala po dokončení školy, zjistila jsem, že Taylor si na American Music Awards v roce

2014 oblékla nádhernou róbu od Michaela Korse. A nikdy nezapomenu na ten listopadový den roku 2017, kdy vyšel tracklist k albu *reputation*.

Seděla jsem na pláži na Havaji s mokkými vlasy provoněnými mořem a užívala si svůj první mezinárodní výlet, kterým jsem slavila své pětadvacáté narozeniny. Na vteřinu se mi zastavilo srdce, když jsem v seznamu skladeb zahlédla jednu s módním názvem: „Dress“. Trávila jsem celé noci ve svém hotelovém pokoji, cpala se ananasem a musubi a sdílela fotky oblečení od značek Marc Jacobs a Vetements, které se objevily v grungeovém photoshootu k albu *reputation*. Taylořin ženský styl nahradily ostřejší a temnější kousky v černé a olivové barvě, oblečení větších velikostí a maskáčovina. Nepodobalo se to ničemu, co jsme u ní kdy předtím viděli, takže to pro mě byly neprobádané módní vody. Nebylo pochyb o tom, že šlo o reakci na nepříjemnou kritiku a celebrití spory, které si prožila v létě roku 2016. Bylo to jako v přímém přenosu sledovat reinkarnaci popové hvězdy – na červeném koberci se odehrál pohřeb holčičího stylu minulosti a zrod mocné dospělé ženy.

Další důkaz (pokud je potřeba), že život kopíruje umění a že Taylořin šatník není jen zrcadlem, ale spíš rozšířením její hudební kariéry, se objevil okolo roku 2020. Zatímco si zajistila novou smlouvu, která jí umožňovala vlastnit veškerá práva na svoji hudbu, začala si zároveň poprvé v životě sama tvořit vlastní nový styl. Ponořila se do vod cottagecore a její přirozené kudrliny jsme spíše než rozpuštěné vídali v drdůlcích nebo francouzských copech. Její styl se opíral o obraz záhadného a atmosférického britského venkova, kam se mohla schovat před zvědavými zraky veřejnosti. Těch pár rozostřených fotek, co z tohoto období existují, zachytila na film fotografka, kterou si Taylor sama vybrala. Její šatník se zúžil na několik málo stylových kostkovaných vlněných kabátů od Stelly McCartney, krajkové viktoriánské noční košile a robustní boty od Dolce & Gabbana. Tyhle outfity jasně říkaly, že Taylor na ničem nezáleží, že je klidná a že jí se sebou dobře, cítí se dobře ve své kůži a je spokojená se svým postavením.

Celou tu dobu jsem dokumentovala každíčký Taylořin outfit na červeném koberci, stejně jako ty ostatní, které nejsou o nic méně důležité. Taylořinu módu vnímám jako přirozené rozšíření její hudby, vizuální protějšek jejích textů. Mým cílem je interpretovat způsob, kterým se Taylor obléká, stejně konkrétně, jako to ona dělá se symbolikou ve svých písních.

A stejně tak považuju za důležité, abyste si vzpomněli na mě, když uslyšíte o blogu Taylor Swift Style.

Část

I

MILÉ ZAČÁTKY
MILÁČKA USA

1

Taylor Swift

JAK VZNIKLO JMÉNO SKLOŇOVANÉ V KAŽDÉ DOMÁCNOSTI

TAYLOR SWIFT SE NA HUDEBNÍ SCÉNĚ POPRVÉ OBJEVILA V ROCE 2006 S COUNTRY albem, které neslo její jméno. Když se z rádia ozvaly první tóny jejího debutového singlu „Tim McGraw“, který tak chytře pojmenovala po jednom z nejznámějších country zpěváků té doby, mělo nám všem být jasné, že tahle holka marketingu vážně dost rozumí.

Taylor Swift ale na svět přišla o sedmnáct let dříve v Pensylvánii. Jednoho tichého a chladného dne, 13. prosince 1989, přivítali Taylor Alison Swift na světě její rodiče Andrea Swift, marketingová manažerka podílových fondů, a Scott Swift, makléř ve firmě Merrill Lynch. První roky života jí vštípily nekonečnou lásku

k Vánocům – ať už díky tomu, že se narodila v zimě, nebo díky tomu, že vyrostla na plantáži vánočních stromků. (Ano, vážně.)

Další z jejích zálib se objevila hned vzápětí. Když bylo Taylor dvanáct let, ajťák, který přišel opravit rodinný stolní počítač (roztomilá relikvie tehdejší doby), si všiml, že má v pokoji kytaru. Naučil ji pár akordů a pak už to šlo ráz na ráz. Taylor se učila hrát tak dlouho, dokud jí nekrvácely prsty, a pokračovala, dokud na nich neměla mozoly. Brzy taky přišla na to, že lepší než „jenom“ hrát je skládat svoji vlastní hudbu. Její školácké básně a povídky plné snů a pocitů mladé dívky začaly ožít v nové podobě: v písničkách.

Z Taylořina koníčku se brzy stala závislost. S maminkou Andreou začala o víkendech jezdit do New Yorku a Nashvillu, kde nechávala cédéčka se svou hudbou ve kterékoli nahrávací společnosti, kde měli dost milou recepční. Ať už její rodiče podlehl Taylořinu naléhání, nebo opravdu uvěřili v její talent, rozhodli se nakonec přestěhovat z Pensylvánie do srdce country scény: Nashvillu ve státě Tennessee.

Navzdory skutečnosti, že Taylořin rozvíjející se hudební talent byl spouštěčem rodinného stěhování, snažili se rodiče na svou dospívající dceru příliš netlačit. „Nikdy jsem jí nechtěla tvrdit, že *musí prorazit*,“ vysvětlila Andrea v rozhovoru pro *Entertainment Weekly*. „Kdyby se to nestalo, musela by s sebou navždycky nést ten nesnesitelný tlak nebo vinu... Vždycky jsme jí říkali, že nejde o to, uživit rodinu nebo nám splnit sny. Kdyby se rozhodla, že toho má dost, mohla se kdykoli vrátit ke svému normálnímu životu. A samozřejmě to mělo asi stejný efekt, jako kdybychom ji ujišťovali, že když přestane dýchat, všechno bude v pohodě.“

Sázka na Taylořinu hudební kariéru se ovšem vyplatila velmi brzy – už ve třinácti letech s ní jako s nejmladší hudebnicí v týmu podepsala roční smlouvu nahrávací společnost RCA Records. Taylor tak běhala ze školy do nahrávacího studia a zpátky a mezi studiem rovníků a biologie psala písně s lidmi, kteří byli dvakrát nebo dokonce třikrát starší než ona. Díky tomu získala kontakty, které se jí v oblasti country hudby rozhodně hodily. Mimo jiné tak vzniklo i partnerství s Liz Rose, s níž Taylor napsala proslulé hity jako „You Belong with Me“ nebo skladbu, kterou mnozí označují za Taylořino opus magnum – „All Too Well“. Tahle emotivní pětiapůlminutová balada z alba *Red* se deset let po vydání v roce 2012 dočkala i své desetimínutové verze.

Poté co skončila její roční smlouva s RCA (se společností, která prosadila rané popové hvězdy jako třeba Christinu Aguilero), se k nim Taylor otočila zády. Místo

Miss Junior Americana. Jedno z prvních Taylořiných vystoupení bylo právě tohle sólo. Na místním sportovním utkání zpívala státní hymnu na počest Philadelphia 76ers v zápase proti Detroit Pistons. Už ve svých třinácti letech se dokázala do všeho opřít – včetně patriotismu, který tímhle svým outfitem dala zcela jasně najevo.

aby vzala zavděk další krátkodobou smlouvou, hledala někoho, kdo jí dá opravdovou šanci. A tím někým se stal Scott Borchetta, který v roce 2006 odešel z Universalu, aby si mohl založit vlastní nahrávací společnost: Big Machine Records.

Scott poprvé slyšel Taylor hrát v kavárně Bluebird Café v Nashvillu, kde v té době dávali prostor mnoha novým hudebníkům. Kavárnu Bluebird založila Amy Kurland a chtěla, aby se tam písničkáři cítili „jako doma“. Stála u začátku kariéry country umělců jako Vince Gill, Keith Urban a samozřejmě i Taylor Swift. Ona o tom v tu chvíli ale pochopitelně neměla ani ponětí.

Taylor se stala první umělkyní, která podepsala smlouvu s Big Machine Records. Během následujících deseti let pod záštitou téhle společnosti vydala šest studiových alb, která ji doprovázela na cestě od country teenagerky až po světoznámou superstar.

V roce 2006 její životní sen o psaní vlastní hudby v Nashvillu začal nabírat konkrétní podobu – stejně jako její módní vkus.

Ahoj, já jsem Taylor

Taylorino debutové album položilo základ jejímu osobitému pojetí písničkářství a vizuálně upevnilo její identitu v hudebním prostředí. Vrozená schopnost všimnout si drobných detailů a nacházet zázraky ve všednosti jí umožnila zachytit ten malý vesmír, v němž jako mladá dívka žila. A právě tenhle mikrokosmos jedinečným způsobem rezonoval s ostatními dospívajícími dívkami. V mnoha ohledech tímhle krokem určila, kudy se bude ubírat celá její kariéra.

Tayloriny texty jsou i dnes často označovány jako „deníkové“. A ačkoli jednotlivé verše opravdu naznačují určitou intimitu, přirovnávat její texty k deníčku puberťačky by bylo nedocenením jejích uměleckých kvalit a písničkářství jako takového. Stejně jako její móda jsou i Taylorin styl a hra se slovy pečlivě vyšperkované do posledního detailu.

Její debutový singl „Tim McGraw“ ji uvedl do světa nejen jako autorku písní a začínající módní ikonu, ale také jako zdatnou marketérku s citem pro dlouhodobě trendy. Tím, že pevně spojila své jméno se jménem jednoho z největších umělců té doby, vytvořila odrazový můstek pro všechny, kteří s ní budou dělat rozhovory, ale také okamžité téma k diskuzi nejen pro posluchače country, kteří hledali novou

hudbu. Včetně mě samotné. Pořád si živě pamatuju, jak jsem tuhle píseň poslouchala na LimeWire (prastaré a dosti podezřelá platformě, která na počátku tisíciletí sloužila k přehrávání hudby, ale jenom pokud se vám v jednom ze dvou případů podařilo písničku doopravdy stáhnout a vyhnout se smrtícímu viru, který zničil celý váš počítač). Byla jsem nesmírně zvědavá, o čem ta skladba vlastně je. „Tim McGraw“ nese všechny hlavní znaky Taylořina psaní – jde o zpověď zakotvenou ve velmi osobních detailech, díky nimž je tato píseň jedinečná, ale zároveň univerzálně pochopitelná. Taylor stejně jako ostatní teenageři v té době používala ke sdílení nejnovějších událostí ve svém životě MySpace. Ten náhodou zahrnoval i podomácku sestříhané vlogy z doby, kdy byla na cestách, a rozhovory s fanoušky v jejím věku o hudbě, kterou právě vytvářela.

Podobné osobní informace jsou roztroušeny i v dalších koutech Taylořina debutového alba. Trauma z osamění u stolu ve školní jídelně a hledání přátelství a vlastní identity se poprvé objevilo v písních „The Outside“ a „A Place in This World“. Taylor nám taky představuje lyrické motivy, které se budou v její tvorbě objevovat opakovaně: déšť v bezvadné písni „Cold as You“ (kterou mám osobně velmi ráda) a posvátnou hodinku ve dvě ráno v „Mary’s Song“. Taylor svoje debutové album rozšířila o zážitky vedlejších postav svého života, které se pravděpodobně dotýkají osobních témat, co ještě nebyla připravena řešit se světem napřímo v první osobě. Mezi ně patří kamarádčina porucha příjmu potravy v „Tied Together with a Smile“ nebo sladké seznámení postaršího páru ze sousedství už v době jejich dětství, které si připomíná v „Mary’s Song“ (tahle písnička je jejími oblíbenými lyrickými motivy doslova napěchovaná). Mezi baladami se vyjímají legendární, energické singly „Picture to Burn“ a „Should’ve Said No“. Tyhle skladby jsou důkazem toho, jak ostré může být Taylořino pero, když míří na ty, kdo jí podle jejího mínění ublížili. Při živých vystoupeních předznamenávala první z nich slovy: „Než zazpívám tuhle píseň, vždycky říkám publiku, že se opravdu snažím být milým člověkem, ale pokud mi zlomíte srdce, zraníte mé city nebo jste na mě opravdu zlí, napíšu o vás písničku.“ Věřejnost (a své kudrny) si tak drze omotala kolem prstu.

Její záliba v textech, které znějí jako běžné rozhovory, a návykových popových melodiích je patrná v závěrečné písni celého alba „Our Song“. Tahle skladba, kterou původně napsala v deváté třídě na talentové soutěži, se na šest týdnů dostala na první místo žebříčku *Hot Country Songs* časopisu *Billboard*. Taylor Swift se stala nejmladší sólovou autorkou písně, která se v tomto žebříčku dostala

na první místo. Taylor drze poznamenala, že ji záměrně zařadila na konec alba, protože její závěrečný refrén podprahově vyzývá posluchače, aby začali album poslouchat znovu. „Our Song“ má sloužit jako výplň pro pár, který nemá „tu svoji“ klíčovou písničku. Navíc určitým způsobem funguje jako esence hlavní zásady Taylorina debutového alba: Taylor k hudbě přistupuje s odhodláním a kutilským zápalem, a pokud se jí už vytvořený materiál nehodí, je ochotná ho vyhodit a začít znovu tvořit něco přesně podle svých představ. A k tomu nabádá i ostatní.

*„Vážně se snažím být milým člověkem,
ale pokud mi zlomíte srdce, zraníte mé city
nebo jste na mě opravdu zlí, napíšu o vás
písničku.“*

Umění se trefně obléknout

V refrénu písně „Tim McGraw“ Taylor všem bez okolků vzkazuje, aby si na ni vzpomněli, když pomyslí na klasický módní kousek, který by měla mít ve skříni každá dívka: malé černé šaty (vybledlé modré džíny jsou sice také základem šatníku, ale to teď nechme stranou). Šaty se staly klíčovou součástí jejího stylu už v raném věku. Konkrétně vzorované letní šaty. A ještě konkrétněji vzorované letní šaty v kombinaci s kovbojskými botami. Byl to výrazný, ale snadno opakovatelný módní vzorec, který umožňoval zdánlivě nekonečné množství kombinací. Na začátku Tayloriny kariéry pro ni bylo důležité vytvořit si snadno rozpoznatelnou identitu. A právě tímhle kompletem dala Taylor vzniknout jasné a výstižné vizuální značce, která přesně vyjadřovala její místo ve světě. Byla to jednoduchá matematická rovnice. Doplňujte podle vzoru: vzorované letní šaty + kovbojské boty = teenagerka + country hvězda. (Kdyby mi všechna matematika dávala takový smysl jako móda, měla bych na střední lepší známky.) Tato kombinace se ukázala být klíčem k Taylorině osobní značce, i když jste třeba z její hudby nikdy neslyšeli ani tón.

V tomto období Taylor skutečně neměla žádnou konkurenci, vrstevnice, které by zpívaly o světě z pohledu dospívající dívky a zároveň se snažily navázat kontakt s ostatními dívkami ve svém věku. V rámci country hudby byli jejími současníky většinou dospělí muži, kteří se věnovali spíš problémům pracujících než prvním láskám na střední škole. Taylor se stala žádanou předskokankou, zkušenosti sbírala tak, že hrála pro lidi, kteří si koupili lístky na George Straita, Rascal Flatts, Tima McGrawa a Brada Paisleyho. Mezitím na druhé straně žánrového spektra ženské popové hvězdy naplňovaly fantazie dospělých mužů tím, že se stylizovaly do podoby dospívajících dívek místo toho, aby pro samotné teenagerky hrály. Ve světě, kde se představa „školačky“ fetišizovala ve videoklipech jako „... Baby One More Time“ od Britney Spears, působila Taylor ve svém autenticky středoškolském oblečení revolučně a kontrastně. V průmyslu, který upřednostňoval hladké, vyfoukané účesy, ji navíc odlišovaly její přirozené kudrny. Najednou všem připadaly cool, dokonce žádoucí a hodné napodobování. Sama si vzpomínám na hodiny strávené s kulmou nebo na nepohodlné spaní s hlavou plnou natáček, abych své jinak rovné vlasy donutila kroutit se po vzoru těch jejích.

Taylorina uniforma svým způsobem nejen upevnila její pozici, ale sloužila také jako štít, který jí umožňoval se trochu uzavřít před světem. V rozhovoru pro *Vogue* v roce 2012 své rané pocity osamělosti při honbě za sny popsala slovy: „Jakmile jsem v šestnácti letech opustila školu... záleželo mi jen na hudbě a na mém celoživotním snu. Nikdy mi nevadilo, že si lidé ve škole nemysleli, že country hudba je cool, a posmívali se mi kvůli tomu – i když mi bylo líto, že nenosím oblečení, které tehdy nosili všichni. Ale v určitém okamžiku jsem si prostě řekla: Ráda nosím letní šaty a kovbojské boty.“ Nešlo jen o to, aby světu ukázala svou identitu, ale také o to, aby si dokázala, že se její hudební sny skutečně plní a tohle je jejich součástí.

Šaty, které si Taylor vybírala, byly jemné a dívčí, v zářivých barvách, na pódiu vynikaly, téměř vždy měly áčkový střih a byly dlouhé až ke kolenům. Takový vzhled podtrhoval její mládí a působila díky tomu příjemně a přístupně. Místo toho, aby se hned nechala vtáhnout do světa luxusu a módních návrhářů, kupovala zboží ze stejných obchodů, jako všichni ostatní – třeba od značky BCBG Max Azria. Tyto konfekční kousky by člověk v té době našel ve skříních mnoha dospívajících dívek po celé zemi, které je vnímaly jako „formální“ společenské oblečení své věkové skupiny.

*„Když
zkombinujete
šaty a kovbojské
boty, vzniklý
outfit v sobě nese
určitou ironii.“*

Ty boty vždycky jdou

Zatímco šaty měly za úkol vykreslovat Taylor jako mladou ženu, kovbojské boty křičely: „Já zpívám country.“ Nebylo to příliš obratné ani poetické, ale účel to splnilo.

„Když zkombinujete šaty a kovbojské boty, vzniklý outfit v sobě nese určitou ironii,“ řekla Taylor v roce 2009 časopisu *Life & Style*. Přesně chápu, co tím myslela. Mezi dívčí povahou šatů a drsnou, buranskou energií westernových bot existuje jakési neodmyslitelné tření. Kombinace těchto dvou nesourodných módních prvků symbolizovala samotnou Taylor, milou a upřímnou mladou zpěvačku, jejíž jízlivé texty dokázaly člověka nakopnout tvrději než bota s ostruhami.

Mezi její oblíbené značky tehdy patřily Old Gringo a Liberty Boots, především v různých odstínech obnošené černé nebo hnědé kůže – měla ale dokonce i jeden pár z kůže krajty. Mezi běžnými barvami tehdy vynikal jeden pár jejích kovbojských bot značky Liberty, jako drzé pomrknutí ke stylu jejího mladšího já – byly totiž jasně červené s kontrastními černými špičkami. Jejich nejvýraznějším prvkem však byla lebka ozdobená pudrově růžovou mašlí, vyobrazená na přední straně každé boty. A co bylo nejlepší? Nápis „Rock On“ vyšitý typickým punkrockovým písmem na zadní straně. V době, kdy mezi mladými dívkami vládly růžové proužky ve vlasech podle Avril Lavigne, oči orámované černou tužkou a celkově skejťový a punkový styl, působily tyto boty jako Taylořina verze pubertáckého vzdoru.

Taylor v rozhovorech často vyprávěla o tom, že některé z jejích nejvýznamnějších vzpomínek na dospívání byly poznamenány osamělostí a izolací. To se projevilo v písni „The Outside“ z alba *Taylor Swift*. Pro *EW* v roce 2008 tenhle text popsala jako píseň „o nejděsivějším pocitu, který jsem kdy zažila: když jdete do školy,

(Na protější straně) Oddaná do sebemenšího detailu. Během prvního předávání cen Academy of Country Music Awards, kterého se účastnila, se Taylor pevně držela své uniformy: letních šatů a kovbojských bot. Její vzorované šaty byly samozřejmě od BCBG Max Azria – značky, u níž tou dobou kupovala většinu svých šatů. K nim si vybrala kovbojské boty od BCBGGirls. Květovaný potisk, rozčesané kudrny a cípatý střih šatů dohromady vytvářejí velmi jemný, přístupný a mladistvý vzhled. Barvy šatů dokonce umně doplňují pozadí a koberec, takže se zdá, že Taylor debutuje velmi mírně a krotce, spíš než aby křičela o pozornost. Flitry na jejích kruhových náušnicích ve mně vyvolávají vzpomínky na dobu, kdy frčely mušlové náhrdelníky.

procházíte chodbou, díváte se na všechny ty tváře a nevíte, s kým si ten den budete povídat.“ Pokračovala následovně: „Lidé se mě vždycky ptají: jak jsi mohla mít ve dvanácti nebo třinácti odvahu prostě přijít do nahrávacích společností? Je to proto, že mě v hudebním průmyslu nikdy nemohli odmítnout tak moc jako na základní škole.“ Svým způsobem její „Rock On“ boty (stylově pojmenované „Brody Rocks“ podle Brody Dalle, frontmanky skupiny The Distillers) působily jako odkaz na Taylořinu pozici outsiderky. Taylor tuto nálepku ovšem přijala za vlastní – právě vlastní odlišnost ji přivedla na pódium a vytvořila spojení, díky němuž se její fanoušci cítili jako její přátelé. „Je tak skvělé sedět v autobuse na turné a sledovat holky, jak přicházejí na můj koncert v šatech a kovbojských botách,“ řekla v roce 2008 časopisu *Country Weekly*.

(Vlevo) Od přelomu devadesátek do začátku tisíciletí byl pořad *Total Request Live* teenagerskou hudební Mekkou. *TRL*, vysílaný stanicí MTV, zpopularizoval hitparády a žebříčky hudebních videoklipů a hrál klíčovou roli v rozmachu online hlasování fanoušků o nejoblíbenější hudbu daného dne. Tento formát se stal kultovním a pravděpodobně se podílel na nastartování kariéry mnoha boybandů (*NSYNC a Backstreet Boys), popových princezen (Britney Spears) a rockových hvězd (Green Day, Good Charlotte). Byla to obdoba dětských sobotních kreslených seriálů pro teenagery ve všední dny: po škole jste se prostě museli dívat na nejnovější hudební novinky a měli jste jednu z mála příležitostí, jak v době před sociálními sítěmi vidět své oblíbené hudební umělce bez filtru. Během týdenního vysílání dnes již neexistujícího pořadu *TRL* se Taylor držela svého osvědčeného módního vzorce: šatů a kovbojských bot. I když se snažila prosadit mimo svou hudební bublinu, držela se své country estetiky. Taylor se sice opakovala, zato ale byla v tlumených jednobarevných šatech na ramínka a kovbojských botách na první pohled rozpoznatelná. Ten konkrétní odstín petrolejové se mi navždy zapsal do paměti, protože si ho spojuji s Taylořinou debutovou érou.

(Vpravo) Na udílení cen American Music Awards 2007, kde se Taylor ocitla mimo bezpečný přístav známého country publika, se tento celočerný outfit nenápadně drží charakteristických znaků jejího debutového stylu. Dělá to ale rafinovaným způsobem, protože pro široké hudební publikum nevypadá tolik „country“. Oceňuji, že šaty bez rukávů od Catherine Malandrino působí roztomile a mladistvě, ale průstříhy jim dodávají určitý country nádech. Myslím, že napůl vyčesané vlasy s půvabnou saténovou stuhou by byly vhodným zakončením, ale taky chápu, že rozpuštěné kudrny jsou Taylořinou verzí Batmanova signálu: okamžitě rozpoznatelný podpis, díky němuž každý ví, že je to ona.

Co na srdci, to na jazyku

Ve své debutové éře se Taylor příznačně soustředila na své vlastní jméno. Takticky si vybírala takové doplňky a módní kousky, které nesly její jméno a umožnily jí představit se hudebnímu trhu jako nová umělkyně. Doslova si v country hudbě vytvářela vlastní jméno.

Musela tedy v tomhle období samozřejmě hrát na kytaru značky Taylor Guitars. Na každém jejím nástroji tak bylo její jméno vyryto do krku nebo těla, často v poutavém perleťovém provedení. „Když hraju na kytaru a vy vidíte na jejím konci nápis *Taylor*, není to proto, že bych ty kytary vyráběla já – je to proto, že je vyrábí on,“ zažertovala jednou Taylor na konferenci Taylor Guitars v roce 2008. Ten „on“ byl zakladatel Taylor Guitars a výrobce strunných nástrojů Bob Taylor.

(Vlevo) Když se chcete stát známou značkou, je nejprve nutné zajistit, aby si lidé zapamatovali vaše jméno. Jemná barva, decentní délka a volánky tyrkysové modrých šatů BCBG Max Azria stále splňují kritéria sladké a přístupné teenagerky. Taylořina volba doplňků však působí jako nevyhnutelná vizitka country hudby. Boty od Liberty vyrobené na míru pro Taylor měly přes celou přední stranu vyražené její jméno. Původně se tento styl „Love & Peace“ prodával pouze v černé a růžové barvě, ale generální ředitelka Liberty Boots Maria Torres mi řekla, že si Taylor sama vyžádala boty na míru v pudrově modré barvě s bílým opletením, aby ladily s jejími šaty od BCBG. „Od samého začátku [Taylor] přemýšlela o tom, jakou image pro sebe chce vytvořit,“ řekl Andres Villalpando, mluvčí společnosti Liberty. A samozřejmě nesměla chybět Taylor Guitar z koa dřeva, na které bylo příhodně vykládané její jméno. I kdybyste netušili, kdo ta holka je, i bez trefného popisku (jako je tento!) byste dokázali vydedukovat, že jde o country zpěvačku Taylor Swift.

(Vpravo) Hrát svůj debutový singl „Tim McGraw“ na pódiu při udílení cen Academy of Country Music Awards v roce 2007 bylo strašidelné samo o sobě. Aby však Taylor ještě zvedla laťku, zazpívala píseň přímo muži, po kterém byla pojmenována. Během svého vystoupení sešla z pódia do první řady sedících hostů a během tiché ozvěny závěrečného brnkání na kytaru napřáhla ruku a formálně se představila samotnému McGrawovi odvážným „Ahoj, já jsem Taylor.“ Tento konkrétní pódiový outfit v sobě spojuje mnoho nedílných součástí stylu její debutové éry. Dvanáctistrunná kytara od Taylor Guitars z koa dřeva byla jejím charakteristickým, nejvýraznějším nástrojem – vizitkou, díky níž měla své jméno doslova na srdci. A v případě Taylor bylo jasné, že co na srdci, to na jazyku. Šaty bez ramínek, zdobené lesklými kamínky a peřím, mají roztomilý a mladistvý nádech – ačkoli jsou kouzelně zastaralé a jasně odkazují na začátek tisíciletí, pokud by snad jako nápopěda nestačil headset s mikrofonom, nad nímž by jásala i Britney Spears. Bílá barva evokuje čistou nevinnost a jemný třpyt je předzvěstí princeznovského stylu, který si Taylor záhy oblíbila. Kontrast s kovbojskými botami z krokodýlí kůže však jasně naznačuje, že jde o „country muzikantku“.

Používání kytar této značky v případě Taylor fungovalo samo o sobě jako reklama. Obvykle upřednostňovala nástroje ze dřeva koa, které na pódiu působilo osobitým dojmem. Aby spojení se značkou ještě více podpořila, objevila se na webových stránkách Taylor Guitars a hrála na veletržích jako jejich ambasadorka. V rozhovoru z roku 2008 se Bob Taylor pochvalně vyjádřil o přirozeném pracovním vztahu své společnosti s Taylor Swift: „Spolupracujeme s mnoha umělci, ale partnerství s Taylor je pro nás opravdu vzrušující. Když hudebníci začínají, jsou nadšení, že se můžou spojit s kytarovou firmou, kterou využívají. Ale pak, když jejich vycházející hvězda vystřelí nahoru, najednou mají větší věci, o které je třeba se postarat. Ale Taylor na nás vždycky pamatovala.“

V roce 2009 Taylor spolupracovala s Taylor Guitars na návrhu vlastního modelu Baby Taylor – což byla pocta dětské kytáře, na kterou se sama poprvé učila hrát. „Chtěla jsem se o svou vášeň pro hru na kytaru podělit s fanoušky,“ řekla Taylor při vydání kytarového modelu a s láskou si zavzpomínala: „V šestnácti jsem sedávala na zadním sedadle půjčeného auta na svém radio tour a skládala písničky na kytaru Baby Taylor.“ Kromě loga Taylor Guitars se na její verzi samozřejmě objevilo i její vlastní jméno „Taylor Swift“ a květinová rozeta s pro ni v té době charakteristickým nápisem „Love Love Love“, který byl vyveden kurzivou po obvodu kruhového otvoru.

Taylor se nebála si módu personalizovat. Jedním z mých nejoblíbenějších doplňků byly pudrově modré kovbojské boty Liberty se srdíčky a květinami. Nad každým srdcem se v zrcadlově stočených šerpách objevilo její jméno: „Taylor“ (na jedné botě) a „Swift“ (na druhé), což připomínalo tradiční stylizaci tetování. Design byl totiž skutečně inspirován prvním tetováním generální ředitelky Liberty Marie Torres. „Ten design se mi tak líbil, že jsem ho chtěla mít na botě,“ řekla mi Torres. „Podstata značky Liberty je ve vzhledu ‚rockové hvězdy‘,“ vysvětlila a dodala, že právě díky svému jedinečnému přístupu ke špičkové westernové vizáži je značka tak oblíbená u celebrit.

Byla jsem mladá a ten outfit jsem potřebovala

Velká část Taylořina debutového stylu sloužila k ukotvení image a jejího vyznění. A tóny, do kterých se trefovala s obrovskou důsledností, zněly: mladá, roztomilá

Na předávání hudebních cen CMT Music Awards za rok 2007 si Taylor jako svěží nováček hudební scény oblékla třpytivé šaty bez ramínek od BCBG Max Azria a zapózovala jako pravá teenagerka své doby. Jde o neotřelý party look hodný každé šestnáctileté dívky, která to trochu přehnala s doplňky. Dovedu si představit, jak si cestou ve dveřích přihodí na ruku další náramek, aby „doplnila“ svůj vzhled. Její drobný ústupek pubertálnímu vzdoru spočíval v tom, že si na nohu nakreslila černým fixem srdíčko (táta jí tetování výslovně zakázal) a k němu přidala punkrockový náhrdelník s lebkou. Nemohl chybět ani pro ni typický kožený náramek s nápisem „Love Love Love“, který nosila všude a prodávala ho jako merch (já mám ten svůj pořád schovaný v šuplíku).